meile wõib jutustada. Terwe ennelõunat istus ta leentoolis ja suitsetas tubakut, kui ta mitte laisk ei olnud, ehk ta wahtis aknast uulitsale, aga sõi lõunat nagu mõni rebepeksja, ja naabrid ütlesiwad mõnikord naljatades: „Kuhub tuul wälja, wõi ähib meie naaber nõnda?“ — Terwe pärastlõunat sõi ja jõi ta nõndasama, pea külma toitu, pea sooja, ilma isuta ja näljata, selgest igawusest, kunni õhtuni, nõnda et õieti ei wõinud ütelda, millal ta oma lõunasööki lõpetas ja õhtusööki algas; ta ööselgi ei olnud mehikesel selle poolest puhkamist. Kui ta wiimaks südaööl woodisse läks, siis oli ta nii wäsinud, nagu oleks ta terwe päewa otsa kiwa maha ladunud, ehk puid lõhkunud. Sellest läks ta raskwaseks ja nii paksuks, nagu jahukott. Ei maitsenud enam sõök ega toonud magamine õnnutust, ja ta ei olnud kaua aega, nagu seda mõnikord juhtub, ei õige terwe ega õige haige; kui sa teda ennast kuulsid rääkiwat, siis oli tal 365 haigust, s. o., igal päewal iseugune.

Kõik Amsterdami arstid käis ta läbi ja katsus nad ära. Tema jõi pangide kaupa rohtu ja neelas tühjali kaupa pulbrid ja rohukerakesi, mis nii suured olitwad kui pardimunad, ja teda nimetadi wiimaks naljakombel ainult „kahejalgseks aptegiks“. Aga kõik arstimine ei aidanud ühtegi, sest et ta iganes seda ei teinud, mis arstid teda käskisiwad, waid ütles: „Wõtku pagan arstid ja kõik! miks mul siis rikkus on, kui mina pean elama nagu iiber, ja arst ei taha mind minu oma raha eest terweks teha?“

Wiimaks kuulis ta ühest arstist, kes umbes 600 wersta temast kaugel elas, et see olla nii tark ja osaw, et haiged juba terweks saawad, kui ta nende otsa õieti waatab, ja

sõnu põgeneda igalpool tema eest, kus ta ennast näitab. Selle arsti wastu oli temal usaldust ja ta kirjutas temale omast haigusest. Arst märkas kohe, mis mehikesel puudus, tal ei puudunud mitte rohi, waid puudus parajus ja liikumine, ja ütles: „Oot', seda ma tahan pea terweks teha!“ — Ta kirjutas sellepärast haigele mehele Amsterdamisse kirjakese järgmise sisuga: „Armas sõber, Teil on halb haigus, siisgi on weel abi loota, kui Teie minu nõuu wõtate kuulda. Teil on kõhus kuri loom paelussi seitsme suuga. Paelussiga pean mina ise rääkima, ja Teie peate minu juure tulema. Esitelts ei pea teie mitte sõitma, waid jala käima, muidu Teie raputate paelussi ja ta hammustab Teil 7 soolikut ühekorraga katki. Teiseks ei pea Teie mitte enam sõõma kui kaks korda päewas üks taldrikutäis suppi, lõunaks üks praeworstike, ja õhtuks üks muna ja prookostiks natuke lihasuppi sibulatega. Kui rohkem sööte, läheb paeluss suuremaks, nõnda et ta Teie matsa laperguseks pressib, ja siis ei ole rätsepal Teile enam midagi suuremat mõõta, kül aga tisleril. See on minu nõuu ja kui Teie selle järele ei tee, siis Teie teisel kewadel lägu enam ei kuule kukkuwat. Tehke, mis Teie tahate!“ — Kui haige mees niisugust kõnet kuulis, laskis ta teisel hommikul kohe saapad määrida, ja läks teele, nagu arst temale ette kirjutanud. Esimesel päewal läks tema teekäik nii aegamisi, et tigu talle eelkäijaks oleks wõinud olla, ja terwisi ei wõtnud ta ialgi wastu, ja kus ussikene maa peal roomas, seda sõkkus ta oma jalgadega surnuks. Aga juba teisel ja kolmandal hommikul tuli temale nõnda ette, nagu laulakisiwad linnud kaunimaste kui ialgi enne, ja kaste oli nii karastaw ja roosid nii punased, ja kõik inimesed, kes wastu